

Η επιταγή για ιεραποστολή (π. Alexander Schmemmann)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Ποιά είναι τα αντικείμενα, οι σκοποί της ιεραποστολής; Η Ορθόδοξη Εκκλησία χωρίς δισταγμό απαντά. Τα αντικείμενα αυτά είναι ο άνθρωπος και ο κόσμος, όχι ο

απομονωμένος άνθρωπος, μέσα σε μια τεχνητά «θρησκευτική» απομόνωση από τον κόσμο και όχι ο «κόσμος» σαν μία οντότητα της οποίας ο άνθρωπος δεν είναι τίποτα άλλο από ένα «κομμάτι». Ο άνθρωπος όχι μόνο προηγείται αλλά και είναι όντως το ουσιαστικό αντικείμενο της ιεραποστολής. Και όμως η Ορθόδοξη ιδέα του Ευαγγελισμού παραμένει ελεύθερη από ατομικιστικές και πνευματιστικές παραμέτρους. Η εκκλησία, το μυστήριο του Χριστού, δεν είναι μια «θρησκευτική» κοινωνία μετεστραμμένων, ένας οργανισμός που ικανοποιεί τις «θρησκευτικές» ανάγκες του ανθρώπου. Είναι μία καινή ζωή και γι' αυτό λυτρώνει ολόκληρη τη ζωή όλη την ύπαρξη του ανθρώπου. Και αυτή ολόκληρη η ζωή του ανθρώπου είναι ακριβώς ο κόσμος μέσα στον οποίο αυτός ζει.

Η Εκκλησία μέσω του ανθρώπου σώζει και λυτρώνει τον κόσμο. Θα μπορούσαμε να πούμε πως «αυτός ο κόσμος» σώζεται και λυτρώνεται κάθε φορά που ένας άνθρωπος ανταποκρίνεται στο θεϊκό δώρο, το αποδέχεται και ζει μ' αυτό. Αυτό δεν μεταμορφώνει τον κόσμο σε Βασιλεία ούτε την κοινωνία σε Εκκλησία. Παραμένει αμετάβλητη η οντολογική άβυσσος μεταξύ του παλιού και του νέου και δεν μπορεί να καλυφθεί σ' αυτό τον «αιώνα». Η Βασιλεία πρόκειται να έρθει και η Εκκλησία δεν είναι εκ του κόσμου τούτου. Και όμως αυτή η ερχόμενη Βασιλεία είναι ήδη παρούσα και η Εκκλησία λαμβάνει το πλήρωμά της σ' αυτό τον κόσμο. Είναι παρούσα όχι μόνο ως «αναγγελία», αλλά με όλη της την πραγματικότητα και μέσω της θεϊκής αγάπης, που είναι ο καρπός της, επιτελεί συνέχεια την ίδια μυστηριακή μεταμόρφωση του παλιού σε νέο, κάνει δυνατή την πραγματική πράξη, το πραγματικό «ποιείν» μέσα σ' αυτόν τον κόσμο.

Όλα αυτά δίνουν στην ιεραποστολή της Εκκλησίας μια κοσμική και μια ιστορική διάσταση, πράγματα τόσο ουσιαστικά στην Ορθόδοξη παράδοση και εμπειρία. Το κράτος, η κοινωνία, ο πολιτισμός, η ίδια η φύση είναι τα πραγματικά αντικείμενα της ιεραποστολής και όχι ένα ουδέτερο «κοινωνικό περιβάλλον» μέσα στο οποίο το μόνο καθήκον της Εκκλησίας είναι να διατηρήσει την εσωτερική της ελευθερία και να κρατήσει τη «θρησκευτική της ζωή». Θα χρειαζόταν ένας ολόκληρος τόμος για να αφηγηθεί την ιστορία της Ορθόδοξης Εκκλησίας από την άποψη της συγκεκριμένης συμμετοχής της στις κοινωνίες και στους πολιτισμούς εκείνους που η Ορθοδοξία απετέλεσε την καθολική έκφραση ολόκληρης της ύπαρξής τους. Για την ταύτισή της με έθνη και λαούς, χωρίς να προδώσει όμως την «εξωκοσμικότητά» της, την εσχατολογική επικοινωνία της με την επουράνια Ιερουσαλήμ. Θα χρειαζόταν μία τεράστια θεολογική ανάλυση για να εκφράσει σωστή την Ορθόδοξη ιδέα του εξαγιασμού της ύλης η, θα λέγαμε, την κοσμική πλευρά του μυστηριακού της οράματος.

Εδώ μπορούμε μόνο να αναφέρουμε πως όλα αυτά είναι το αντικείμενο της

Χριστιανικής ιεραποστολής, γιατί όλα αυτά αναλαμβάνονται και προσφέρονται στο Θεό δια των μυστηρίων. Στον κόσμο της ενσάρκωσης δεν παραμένει τίποτε το «ουδέτερο», τίποτε δεν μπορεί να αφαιρεθεί από τον Υιό του Ανθρώπου.

Πηγή: agiazoni.gr